

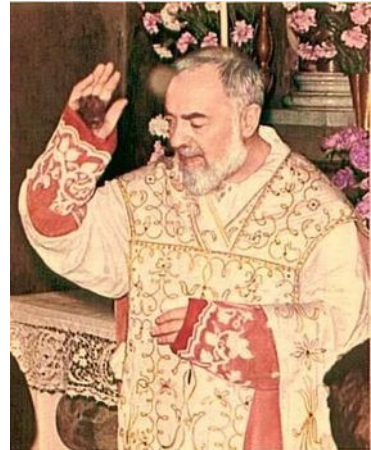
„Nézd, Jézus Mindenható, ám hatalma mégis csupán alázatos szolgája szeretetének.”

Első pillanatra káromlásnak hangzik, hogyan lehet Isten szolga? Pedig ezt a megrendítő megállapítást maga Páter Pio tette.

Ő, aki megkapta, magán hordozta Jézus szent Sebeit, és átélte a keresztre feszítés kínjait, mégis arról a tapasztalatáról ír, hogy Jézus szeretete ennél sokkal nagyobb, hasonlít a tűzhöz, amely boldogságot ontva, önmagát értünk emésztve ég irántunk. Az atya felidézi, hogyan is történt ez:

- „Jézus elvette a szívemet, majd visszaadta, de az már nem a sajátom volt!

Az én szívem és Jézus Szíve egyszerre ver.”



Pio atya csak úgy tudta elviselni a szentmise alatt a testében a keresztre feszítés megismétlődésének kínjait, hogy átjárta ennek a szeretetnek a boldogsága, titokzatos ereje, amely lelkét szorosan Jézushoz fűzte mennyei erővel. Mennyei látást is kapott a történetekben és az emberi lelkekben.

Sokszor előfordult, hogy bár celláját nem hagyta el, mégis megjelent súlyos betegek ágyánál, beszélgetett és meggyógyította őket – miután kérték segítségét – persze, nem levélben vagy üzenetben, mert arra nem volt idő, hanem imádságban!

A fronton is megjelent katonáknak, veszélyt elhárítva, amikor hozzá fordultak. De megjelent azoknak is, akik nem is kérték és nem is számítottak rá.

Erre jómagam vagyok a példa. Én ugyanis nem hívtam.

Már gyógyszerészként dolgoztam az érdi patikában, amikor fiatalságom miatt engem rendeltek ki hetente többször, hogy átmenjek Százhalombattára az éppen akkor épülő, bővülő Erőmű melletti gyógyszerkiadó szobába, mivel akkor még ott nem nyílt patika. Ott csak gyári gyógyszerek voltak. A készítendő recepteket itthon megcsináltam, és másnap vittem is ki a betegeknek.

Azon a bizonyos napon zárás után délben – még a pillanatot is tudom - éppen fordítottam a kulcsot, amikor ott, az építkezés betontengere közepette átható ibolya illat csapott meg. - Hogy lehet ez nyáron, és itt? – néztem körül, de az illat egyre nőtt, majd öröm járt át és akkor tudtam, itt van P. Pio. Őt kíséri mindig a virágillat, ez köztudott.

Majd hirtelen - nem tudom hogyan - de elmémbe tisztán ott termett egy tudás és erős késztetés, hogy hagyjam azonnal abba a barátkozást egy kedves fiúval, akiben annyira bíztam. (Éppen találkozóra indultam volna délután, megbeszélni egy kirándulást.) Hagyjam abba, mert ebből baj és bűn lesz.

Annyira meglepődtem, ez annyira új volt, hisz én ezt az induló kapcsolatot oly szépnek láttam. Döböntemben nem tudtam tovább menni, mert megláttam olyant, amit eddig nem

vettem észre, és azonnal tudtam, hogy igaza van! Ezután Pio atya rögtön eltűnt a virágillatával együtt. Ott hagyott magamra, de a nyoma még ma is bennem van. Nem volt szigorú, inkább megértő-féle, de igen-igen határozott!

Hogyan lehet az, hogy egy pillanat alatt megváltozik minden az ember lelkében, fejében? Ilyen normálisan nincs. Méghozzá az nem kényszer, hanem a saját belátásom egyszerűen fordulatot vesz?

Ezért is írok most P. Pio olyan oldaláról, amely nem szenvedéséről, kereszthordozásáról szól, hanem a hozzá illő hatalmas, különleges és mély emberi kapcsolatáról és szeretetéről szól. Én nem voltam neki senkije, mégis nyomot hagyott bennem örökre.

Hát milyen lehetett az a szeretet, amit lelki gyermekei, férfiak és nők sokasága, gyónói kaptak? És azok közül is kiválasztott egyet, akit mindenkinél jobban szeretett, aki „mindenki fölött állt.” Ahogy az atya maga mondta meg Cleonice Morcaldinak már akkor, mikor ő még nem is ismerte az atyát:

Pio atya álmában jelent meg, ránézett, és így szólt:

- „Megismertetem veled a ferences lelkiséget, és a szentek családjába vezetlek. Kire vársz, jöjj hát a Kegyelmekek Anyjához! Hagyd a világot. Válaszolj a hívásomra, és elnyered az örök boldogságot.”



Az atya később elmondta lelki gyermekének, hogy már fiatal papként, mikor még nem is kapta meg Jézus Szent Sebeit, sok lelket látott maga előtt. Akkor őt, Cleonicét választotta, és lelkét elkérte Jézustól, hogy a szentség újára vezethesse.

De ez egy soha nem látott, igen különleges út volt, mert határtalan szeretettel és dédelgetéssel volt kikövezve! És így vált ez a gyöngye, egyszerű, bátortalan kis lélek, akinek tartotta magát – végül, ahogy maga P. Pio mondta másnak – szentté.

Mikor édesanyja meghalt, Pio atya arra kérte, adja el a faluban a házát, és költözzön a kolostor közelébe, építsen egy kis házat. A kis telket az atyát szerető, gazdag házaspár ajánlotta fel, akik jóindulattal voltak mindig a szegény kis árva iránt.

Aki oly gyámoltalan volt, nem járatos a világi dolgokban, hogy még postára sem mert egyedül menni. Ezért Pio atya intézett mindent. Beszélt a munkásokkal. Eljött személyesen is, és arra is ügyelt, hogy hová tegye majd az ágát, nehogy huzatban aludjon.

Amikor kitalálta, hogy olyan ablakot szeretne, mint az övé, az atya azonnal adta a méreteket, és megbeszélte a kivitelezését a munkásokkal. Amikor meg kijelentette, hogy fél az alsó szinten aludni, beleegyezett, akkor legyen emelet. Ő szentelte fel a házat a gvárdián és más lelki testvérek jelenlétében.

Az atya megkereste Cleonicét, és nem is akárhogyan!

Más helyiségből is látta, hogy kiválasztott gyermeke épp a zsúfolt templomban imádkozik az első sorokban. Hirtelen megjelent neki. Szerfelett érdekes, hogy senki sem vette észre,

mert nem láthatta senki, csakis Cleonice. Karon fogta, kérte menjen vele és úgy kivezette a tömegeből, hogy az atyát senkise vette észre, nem is figyeltek fel rá. Különböznél körberajongták volna! A vendégszobába kísérte, ahol többen voltak, és Jézusról kezdte tanítani.

Arra kérte, hogy szeresse Őt, de az volt nagyon érdekes, hogy a szavai nyomán egyre növekvő szeretethullám kezdte eltölteni Cleonicét, ami Magától Jézustól áramlott feléje.

Ekkor lelkét földöntúli öröm járta át, szívébe nagy szeretetet kezdett égni viszonzásul Jézus iránt, akkora, amit még eddig sohase tapasztalt.

Később igen meglepődött, hogy ki lehet ez az atya, hogy beszél-beszél, és Jézus egyre közelebb jön őhöz, érzi szeretetét és egyben meg is vigasztalja őt. Ilyet egész életében nem tapasztalt. Ki is lehet ez a Pio atya? – tünődött.

Pio atyának fontos volt a lelki gyermeke. Tanulásra ösztönözte, vizsgáin csodákkal határos módon segítette át. Sokszor gondolta, hogy nem megy, de akkor az atya bízta és hathatós imáival közbeavatkozott annyira, hogy bár nagy nehézségek árán, de le is diplomázott. A helyi iskolában tanított. Atya meg is jegyezte: akkora, hogy alig lehet megkülönböztetni a tanítványaitól.

Édesanyja nagyon hiányzott neki. P. Pio levélben vigasztalta:

- Nem vagy egyedül. Édesanyád és főként a Szűzanya vigyáznak rád. Én is segítek. Mondd el nekem, mit gondolsz, mit érzel és én segítek neked. Az is fontos, hogy egészséges légy, és hogy légy mindig vidám.

Akit te meghalt édesanyád után, anyai szeretetért vágyódva „Anyácskádnak” hívsz, mindig veled van: Pio atya.

Cleonice később sokaknak elmondta, hogy az atya örült, hogy anyja helyére őt választotta. Igazi anyai szíve volt. Féltő gonddal vigyázta minden lelki gyermekét. Jézus „Szeretett Fiamnak” szólította őt. Ezt maga árulta el nekem.

Cleonice belépett a ferences harmadrendbe. Felettesei engedélyezték, hogy naponta megcsókolja Pio atya kezét. Ilyenkor kérdezhetett is:

Kértem, hogy anyukám adjon nekem valami jelet álmomban.

- *Hitünk a fontos, nem az álmok. Édesanyád életében sem volt közelebb hozzád, mint most.* Majd néhány hét múlva már messziről mosolygott:

- *Reggel a szentmise alatt édesanyád a mennyországba költözött.*

Cleonice így emlékezett Pio atyára:

Minden anya szépnek látja gyermekét. Igaz, Pio atya különleges szeretetet érzett irántam, aki faragatlan voltam, erényekben sem bővelkedtem. Hogy miért? Nem érttem és nem is fogom megérteni soha.

Ezt előjárói és a rendtestvérei is észrevették, és igyekeztek is távol tartani őt az atyától.

Ám fordítva sült el a dolog. Bánatát látva az atya még jobban szerette. Rendtestvérei közül volt, aki gratulált, volt ki elkeseredett. Míg mások bántalmazni kezdték.

Az atya nem emelt kifogást, de igen nagy kegyelmet nyert el neki Jézustól. Megkapta azt a képességet vigaszul, hogy lelki szemeivel sokszor láthatta és hallhatta az atyát, amerre járt. Megtanulta érzékelni közeledtéd is, megízlelte lelkének édességét, amely egészen elbűvölte.

Elmesélte, volt olyan is, amikor hirtelen, azt sem tudta hogyan, de egy templomban, vagy csodálatos kertben találta magát vele. Atya ilyenkor Isten szeretetéről beszélt neki, és akkor ő megint, újra és újra megérezte Isten hatalmas szeretetét. Amikor ezek véget értek, egyszer csak otthonában találta magát. Ez igen gyakran előfordult. Ahányszor csak találkozott az atyával, egyre jobban és jobban megszerette Jézust.

Cleonice nagyon tisztelte Jézus Sebeit, amit Pio atya megkapott, ezért kérte azt a kegyelmet egyszer, hogy fejét erre a nyílt szívre hajtsa. Az atya azt válaszolta, hogy ez ebben a földi száműzetésben nem lehetséges, de a Mennyben majd igen. Cleonice megértette, válaszán mégis elszomorodott.

Erre aztán nemsokára azt álmodta, hogy megragadják és bedobják egy lobogó forró vizes üstbe. Nagyon félt. De ez a gonosznak nem sikerült, mert csak az üst felett lebegett. Mégis megrémült, hogy egyszer csak beleesik, amikor is hirtelen megébredt. És Pio atya állt mellette! És e látomásban megengedte, hogy mellkasára hajtsa fejét.

Megnyugodott, de egész testében remegett még. Később kérdezte: miért remegett?
- Ezt igazán egyszerűen megértheted. Jézus Szívén pihentél – volt a válasz.
Majd másnap küldött neki Pio atya egy Jézus Szíve szentképet és ez az írás volt rajta:

„Nézd Jézust, Ő Mindenható, ám mégis hatalmas csupán alázatos szolgája szeretetének.”

Pio atya nevelése a szentség útján

Cleonice bátortalanul kérte atyját, imádkozzon, hogy Jézus szeresse őt.

- Kislányom nem tudod, mit beszélsz. Egy gyermek könnyebben elszakad szüleitől, mit a szülő gyermekeitől. Jézus szeretete végtelen. Így hát ne gondolj erre többé.

- Sok tisztátalan érzésem támad. Megbántom Jézust? Félek.

- Az érzés nem bűn, csak ha engedünk neki.... a szabad akaratot figyeli a Kísértő. Ha ellenállsz, Jézus örül. Kérj erőt Jézustól, Ő megért, örömmel fogadja, hogy Hozzá mentél, és segít. Ne aggódj, és ne kezdj újra ebben kételkedni, hidd el ezt nekem, mert tudok én kemény is lenni. Ez pedig fájna neked. Élj békében, ez a Kísértő csapdája.

- Ha távolról is, de, szeretném vigasztalni. Lehet, hogy ön meg sem hallja?
- **A Kísértő mondja ezt neked, akit a Biblia gyilkosnak és a Hazugság Atyjának nevez.**
- Fájdalmas, ha távol van, akit szeretünk.
- **Vigasztaljon, hogy a lélek számára nincs határ, sem távolság.**

- És ha a mennyei sokaságban se Jézussal, sem önnel nem lehetek bensőséges együttletben?
- **A mennyország maga Jézus. Ővele és Őbenne leszünk és bármikor kapcsolatba léphetünk másokkal, akivel csak szeretnénk. Mi akkor is lehetünk egyedül, ha sokaság vesz körül.**
- Ott örökké nézhetjük is egymást?
- **Jézusban igen. A tökéletes boldogsághoz ez is hozzá tartozik.**

- Nekem oly nehéz az elmélkedés.
- **Ha nem tudod Jézust elérni, akkor csak engedd, hogy Ő jöjjön! Csak alázkodj meg.**
- Miért kapta ezt a sok fizikai - lelki szenvedést?
- **A szenvedés sohasem cél. Engesztelő áldozatként vállaltam másokért.**

Egy reggel az atyát összeverve, vérében a földre esve találták. Fél arca véres daganat és nyílt seb. Orvos összevarrta. Egyik szemét se tudta kinyitni.

Megkérdeztem, hogy ezt a gonosz tette-e vele. Hát nem is Istentől jött – mondta, vagyis nem Isten akarta, hogy többet szenvedjen. De tudom, hogy sokszor így imádkozott:

**Jézus, add nekem testvéreim összes szomorúságát és fájdalmát!
Kérlek, légy elnézőbb testvéreimmel szemben**

Cleonicét sokszor kérdezte:

- **Miért vagy számomra ennyire kedves?**
- Mert oly szerencsétlen vagyok. Ön pedig csupa irgalmas jóság és kedvesség.
- **Hát én nem vigyázok rád? Jézus meg én mindig veled leszünk!**

Cleonice látomásai álomban és a valóságban is:

Egyszer álomban hosszú lépcsőkön mentem fel egy kastélyhoz. Egy nagy teremben ott egy hosszú asztalra az én nevemet írták, melyet zsenge fű díszített.

Az atya állt mellette. Amint meglátott, karjaiba vett. Kicsiny gyermek lettem. Simogatott és fel-alá sétált velem, éppen úgy, ahogy egy anya dajkálja gyermekét. Hatalmas szeretettel ölelt magához.

Majd letett a földre, én pedig egy kertben találtam magam, de ő már nem volt sehol. Elvesztettnek éreztem magam. Ekkor felébredem. Elmondtam az atyának álmomat:

- **Bár te nem láttál, de én is ott voltam. Mennyből leszállt kert volt az.**

Néhány nap múlva valóságban - nem álomban - havas kertben találtam magam. Nem fáztam, szívem hevesen vert, tele voltam istenszeretettel. Megjelent az atya és Jézus szeretetéről beszélt. Ekkor újra, egyre jobban, Jézus szeretetének édessége járt át.

Kis hercegnőm – tanította - szeressük Jézust feltétel nélkül, mindentől és mindenkitől elszakadt szívvel, hiszen Ő egyedül elég, Vele együtt mindent megnyerünk. És homlokon csókol. Érintése nyomán Jézus csodálatos jelenlétét éreztem és égő szeretete töltött el.

A látomásokban az atyát nem láttam szenvedni. Ebben az égi világban olyan volt, mint egy felséges uralkodó, tele hatalommal, szeretettel és figyelmességgel.

Egyszer egy iszonyú kinézetű szörny rontott felém, akkor az atya rám dobta a palástját, akkor a szörny megfordult és rohanva menekült.

Másnap az atya elküldte nekem a palástját, mivel kapott egy másikat. Oly boldog lettem! Hogyan tudhatott erről? És milyen kedvesen vigasztalt meg.

A palástot később odaadtam egy testvérnek, aki sokat szenvedett, az atya védelmében.

Cleonice kételkedett, nem tudta felfogni ezt a sok történést, és az atya különleges védelmét és szeretetét. És akkor megkérdezte az atyától igencsak keményen és őszintén:

- *Most mondja meg az igazat! Jézus adja nekem ezeket az ajándékokat?*

- ***Hát ki más? Talán Pio atya?***

- *Valahányszor jön, az isteni szeretet tüzét érzem. Kérem, adjon abból is nekem, ami Önt égeti. Mosolygott rám:- **Kislányom, ezt te nem tudnád elviselni.***

- Miért atyám?

- ***Mert a csecsemőket még tejjel táplálják.***

- Oly sokat szenved állandóan. Lehet azért, mert felajánlja magát az emberek megtéréséért?

- ***Hát, kerestek valakit, s találtak egy bolondot - mondta tréfásan.***

Az ördög felhozta: atya nem fogja mindig szeretni, váratlanul elhagyja. Rögtön meg is kérdezte. Vigasztaló választ kapott: ***A szeretet nem múlik el. Ne hallgass a hazugság atyjára!***

Testvérem féltékenységből üldözött, sok keserűséget okozva. A sátán is akadályozott amikor a kolostor felé mentem, minden módon, de nem érhetett hozzám.

Az atya és az égi örömök után mindig üldöztetés és halálfélelem következett. „Ahol az atya van, ott van az Ég, de a pokolnak ördögei is.”- volt a szólás-mondás.

- Atyám, mit adhatok a sok szeretetért és segítségért, amit nekem adsz – kérdeztem gyónás után, amikor is újra megvigasztalt.

És ez a nagylelkű szív, amely Jézus Szívével egyesült, alázatosan azt mondta:

- ***Inkább azt kérdem, mit adhatok én, amiért lelki előrehaladásoddal te vigasztalsz meg engem. Majd hozzátette: „Ezért mindig is szívemben élsz.”***

Később betegségem idején:

- ***Azt kéred, én is beszéljek szenvedésemről? Sebeidet felszakítsam? Inkább vigasztalni szeretnék: Mindig a tiéd vagyok, és kész vagyok, hogy mindig és mindenben a kedvedre tegyek. Miattam ne aggódj. Jézus, Mária és Szt. József szent csókjával üdvözöllek.***

Az atyát üldözték, lelki gyermekeit is eltiltották. Gyóntatni se engedték. Oly gondolatok jöttek: Mi értelme, hogy ez a beteg, üldözött barát legyen továbbra is a lelki atyám, aki talán már nem képes erre? Otthonomban, nyugalomban is szolgálhatnám Istent?

De Pio atya mindent látott, azt is, amit soha nem mondtam volna el neki. Látta lelkem állapotát is. Váratlanul azt írta:

- Vigyázz! Ha a szőlőtőt elválasztják a karótól, földre esik, ott elrohad a termésével együtt. Légy éber, az ördög nem alszik!

Mikor atyja szenvedését látta, és hogy még rendtársai is elfordultak tőle, szánakozva mondta, hogy kész lenne azt megkönnyíteni. *De Pio atya ellentmondást nem tűrve kijelentette: „én fogom átvállalni a tiédet.”*

Egyszer megkérdezte: Jobban szereti-e őt az atya, mint a Bárány?

- Én csak saját szeretetemről szólhatok, amit nem tudsz felmérni, oly hatalmas.

A földön az ilyen összehasonlítások gyűlöletkeltők. De Isten Báránya, vagyis Jézus szeretete végtelen. Minden szeretetünk Tőle jön, az Ő ajándéka – tanította őt az atya.

Cleonice gyermeki lelkülettel többet akart tudni erről a szeretetről, és tovább kérdezősködött:

- Ki vagyok én önnek? És hogy kerültem az atyához?

- Egy kedves kis lélek vagy, és a gyermekem. Elkértem a lelkedet Jézustól, hogy Hozzá vezethesselek.

- Tényleg? Szeret engem annyira, mint a saját lelkét? És mióta? Azóta talán, mikor pap lett?

- Igen.

- És akkor mindjárt fel is ajánlott engem Jézusnak? De miért tette?

- Hogy méltó lehess majd, hogy Ő megöleljen téged.

- Az én szeretetem kevés lehet Önnek.

- Ő nem! Nekem az is nagy öröm.

- De akkor miért nem jön el, mint régen éjjelente, hogy megáldjon?

- Mindig ott vagyok, csak alszol. Megsimogatlak és az áldások ezreit adom rád.

- Elhiszi a rágalmaikat, amit a nővérek terjesztenek rólam?

- Nem lennék normális, ha elhinném.

- Fájni fog Önnek, ha előbb meghalok? Ott is az öné lennék...

- Ne mondj ilyet, második halál lenne számomra. Elveszteném Útitársamat.

- Kérem, engedje látnom megsebzett szívét legalább álmomban.

- Hát nem tapasztalod meg ezt a szívet az életben mindig?

- A mennyben jobban szeretem majd a többieknél?

- Ott azt szeretjük jobban, aki jobban szeretett minket és több jót tett velünk. (Életünkben)

- Nem baj, hogy áldása közben megcsókoltam a vállruháját?

- Észre se vettem. Ha lehetne, vállaimra vettelek volna.

- Mint a szentképeken, ahogy Jézus a vállán hozza haza az elveszett báránykát?

- Igen. Éppen úgy!

Cleonice úgy meghatódott, hogy mégis elhatározta, átvállalna valamit az atya szenvedéséből, amit ő miséje alatt megél: Jézus keresztre feszítésének kínját. Sőt átéli az oltárnál a halált is. De az atya most azt válaszolta, hogy ez lehetetlen! Cleonice rávágta: Istennél semmi sem lehetetlen! Akkor Pio atya érdekes tanítást mondott:

- Az égben megingathatatlan törvények vannak, és ezt teremtmény nem lépheti át. Ez emberek számára lehetetlen!

Majd arról érdeklődött, szenvedéseiben van-e valaki mellette? Atya elárulta, hogy egyedül van, mindig egyedül. Kérdezte azt is, hogy érte is szenved, mert hogy nem igazán jó, azért? **„Akkor igen, ha szenvedni látlak.”**

Azt is kérdezte, hogy ki törli le a vért, ami a fejéből szivárog? Atya mondta neki, hogy egyedül van, azt is ő törli le. Végül előhozakodott egy kéréssel:

- Azt kérte tőlem, hogy mint János apostol, legyek vigaszul ön mellett. Én viszont Mária Magdolna bűnbánó alázatát szeretném.

- Én meg azt, és nagyobb öröm lenne, ha János apostol lelkiességével kísérel.

Amikor kissé elkeseredett, az atya azzal vigasztalta, hogy a szentmisében beláthatatlan sok kegyelmet kapunk, és hogy ezek mennyi bajtól védtek meg minket, ezt csak odaát tudjuk majd meg.

Cleonice a sok irigység miatt sokszor nem is mert az atyára nézni. **Ő intette, hogy a túlzás mindig bűn. És hogy nagy a keserősége, mivel lelki gyermekei sokszor hálátlanok. Nem fogadják meg tanácsait. A szentmisében pedig az első pillanattól az utolsóig átéli az ostorozás fájdalmait, és akkor miattuk is kéri Jézus irgalmasságát.**

Végül Cleonice megkérdezte, hogy akkor mit is tehetne?

- Kérd azt, hogy én mindig Jézusban lehessek, és csakis Ővele és Őbenne élhessek.

- De hát mikor pihen meg végre?

- Lelkem mélyén Jézussal egyesülve mindig.

Akkor hát jólesne, ha még jobban szeretném?

- Az a fontos, hogy mindig Jézust szeresd jobban. Amit irántam érzel - aki csak egy nulla vagyok Isten előtt – az a szeretet bőven elég, meg sem érdemlem.

Végül rákérdezett, hogy meddig szenved még, hogy megjavuljon? Az atya lezárta azzal, hogy nyugodjon meg, és ne zaklassa fel magát ezért. Végül azt mondta neki:

- Akkor elküldöm önnek fájdalomtól átjárt szívemet.

- Anyácskád pedig nem csupán a szívét küldi cserébe, hanem saját magát és rengeteg simogatását.

- Már be is rekedtem. Egyre hívom és vágyom, hogy jöjjön el, mint régen, de nem jön.

- Eljövök, amikor nem is gondolod, és szükséged lesz rá.

- Legelső gyermekei ugye a legkedvesebbek Önnek? Közéjük tartozhatom?
- **Bizony, ott vagy, és mindenki felett állsz.**
- Az égben jobban fog szeretni minket, gyermekeiket, mint másokat?
- **Az égben a szeretet nagyobb és tökéletes lesz. Isten minden szeretet vágyat betölt.**

- Azt mondta, szeretné magába olvasztani a lelkem. Talán nem sikerül?
- **Sikerül, de én mindig jobban, újra és újra szeretném, hogy együtt szeressük Jézust.**
- Megcsókolhatom a fejét álmomban?
- **Igen. Anyácskád mindig a tiéd, teljesen a tiéd.**

- Ki szeretné inkább, hogy eljöjjön hozzám, ön vagy én?
- **Azt gondolom én, mert az én képességem nagyobb.**
- Mennyivel nagyobb az ön szíve az enyémnél?
- **Amennyivel nagyobb egy apa a kisgyermekénél**

- Mikor leszek teljesen Istené?
- **Akkor, mikor teljes egészében Pio atyáé leszel.**
(Mivel ő maga teljesen Jézusé, benne is Őt találja meg.)
- A mennyben is lesznek ilyen vigasztalások?
- **Az egész örökkévalóságon át.**

- Hol találhatnék olyan szép lelket, mint az öné?
- **Saját magadban. Te engem tükrözöl.**
- Egy kis szörnyeteg vagyok.
- **Ne mondd ezt. Jézusnak és nekem szép vagy.**

P. Pio megkapta a kegyelmet, hogy egyszerre több helyen is tudott lenni. (Bilokáció.) Amikor súlyos beteghez kétségbeesve hívták, megjelent, gyógyított, és celláját mégsem hagyta el. Ez történik kedvenc lelki gyermekénél is – akit másoknak szentnek nevez – és akit többször meglátogat.

Cleonice megkérdezte: Miért kell kérnünk? Isten nem ismeri, mit szeretnék? És fáj, hogy nem érzi, hogy Jézusé lenne már. Az atya tanította, Isten ismeri vágyainkat, de szereti, ha bizalommal mondjuk el neki. És hogy ha nem is érzi, Jézus a lelke mélyén ott van.
„De amíg a földön élünk, ezt sokszor nem érezzük, ilyenkor hordoznunk kell őt hitünkben.”

- Melyik áldozatot fogadja el Jézus a legszívesebben?
- **Amit akaratunk megfékezésével hozunk.**

- Mitől szenvedett leginkább Jézus az Olajfák hegyén?
- **Az emberiség iránti szeretete miatt. A bűnök miatt, mellyel megbántották Istent. Elárulta azt is, hogy az oltárnál a kereszten függ. És a legjobban a fején lévő sebek (töviskoszorú) és a szívéen lévő sebek fájnak.**

Cleonice olyanokat kérdez, amire az atya csak neki adja meg a választ: Szokott sírni cellája magányában? Atya bevallja neki, hogy sír. **A bűnök miatt, amivel Istent megbántják, és az elkárhozott lelkek miatt.**

- De akkor is sír, ha felszakadnak a sebei?
- **Egy-egy panaszos sóhaj bizonyára feltör.**
- Ha a szentmise alatt nincs vigasztalása, fontos, hogy ott legyek?
- **Talán nem volt fontos a Szűzanya jelenléte Jézus mellett a keresztt alatt?**
- Most még jobban vágyakozom, hogy láthassam, mint eddig. Miért?
- **Az én szomjúságom nagyobb! Mert az én szívem is nagyobb.**
- Ma éjjel kopogott a párnámon. Talán nevetett, hogy azért kapcsoltam fel a lámpát, hogy láthassam?
- **De még mennyire kinevettelek! Te tudod, hogy nem kell fény ahhoz, hogy láthass engem.**

Cleonice megkérdezte, azt is, hogy melyik hibájától kell megszabadulnia? Megdöbbenette a válasz, hogy saját magától. Ekkor értette meg, hogy ez azt jelenti, hogy vannak még területek, amit nem adott még át Jézusnak.

Akkor Cleonice nem tudta mit is csináljon, ezért feltette a legfontosabb kérdést:

- **Mutasson nekem egy rövidebb utat, amelyen eljuthatok Istenhez!**
- **Mondtam már!**

A legrövidebb út a Szűzanya!

- Miért sír állandóan?
- **Hát nem látod, hogy az emberiség vesztébe rohan és elpusztul?**

- Atyám, hogyan kell felkészülni a halálra?
- **Legyen minden nap felkészülés.**

- Atyám oly sok szerencsétlenségről beszél a rádió...
- Sírástól elcsukló hangon felelt: - **Eljönnek majd!**
- Hová meneküljünk atyám?

- **Isten karjaiba!**

És imádkozzatok a fájdalmas Szűzhöz védelemért, hogy tartsa vissza Isten kezét...

Pio atya a Szűzanyát nagyon szerette. Halálakor Cleonice hallotta, hogy a Szűzanya és angyalai Istent dicsérő alleluját énekeltek, hogy haza érkezett.

Pio atya a Mennybe ment, de életében járt a tisztítóhelyen helyen és a pokolban is.

Ezt tudjuk, mert erről sok mindent elárult:

Amikor kérdezték, rögtön megmondta azt is, hogy egy lélek hol van: a mennyben, vagy a tisztítóhelyen? És azt is, hogy melyik napon szabadul, például Pacelli pápa esetében is. Nagy fájdalommal mondta Cleonicének, hogy azt is látja, ha ismerősei közül valaki nem üdvözült. Nem Jézus utasította el őket, hanem saját maguk nem akarták Jézust választani.

Pio atya a pokolban is járt: Elmondta:

- *Leszálltam azok közé a szerencsétlenek közé és átéreztem a kárhozottak kínját.*

Ezért sokat imádkozott a holtakért. Gyakran mondta: *Segítsetek, ürítsük ki a purgatóriumot!* Valóban, sokakat kiszabadított. Azt is mondták róla:

- „Pio atya felfordulást csinál a tisztítóhelyen is! ”

Halála után gyóntatója, Augustino atya - aki a legjobban ismerete őt - megjelent egy rendtestvérének, azt mondta: Amikor Pio atya koporsója elhalad itt, térdeljenek le, mert ő a Mennyben igen hatalmas, hatalmas, hatalmas! – Majd eltűnt.

Volt, hogy egy ismeretlen lány jött és térdre esett: „Atyám a pokolban voltam, de te kiragadtál engem! ” Atya tréfált, hogy ne hálálkodjon: - Nem tudtad, hogy a sátán fél tőlem? A lány elmondta, a sátán kínozza napokig.

Cleonicéről bővebben:

A helyi iskolában tanított. Majd vallásos színdarabokat írt, amit a kolostor fogadó termében előadtak.

Mosta az atya véres ruháit, amit a sebek, és sokszor a gonosz támadásai és ütései okoztak. A vizet nem a csatornába, a fűre öntötte. Küldött neki fehér vászon kendőcskéket, amivel eltakarta kezén lévő sebeit.

Három órás műtétje alatt az atya szüntelenül imádkozott. Utána szemrehányást tett neki, hogy nem látta és nem is érezte őt.

- Távolban kerestél, de én közeledben voltam. Kérdezd meg csak barátnődet, aki melletted volt. Ő elmondta, látta az atyát a kereszten, karjában engem tartott.

Az atya halála után megengedték, hogy Pio atya testéhez mehetett. Megcsókolhattam, közben kértem, hogy a lelke ne hagyjon el, maradjon velem mindörökké - mondta Cleonice.

És hogy megkérte előljáróit, elmehessen a temetésre. De ezt már megtagadták, bár sokan mások ott lehettek.

Tudtam, hogy miért. Hiszen az atya előre meg is mondta nekem:

- *Temetésemen te kislányom nem leszel ott, de én sem abban a halott testben.
Menj az Oltáriszentséghez, maradj Vele és akkor engem is megtalálsz.*

Majd jöttek hozzá a táviratok és telefonok:

„Kisasszony, operálják lányomat, kérem, mondja meg Pio atyának.”

Kérem, sürgősen szóljon Pio atyának, hogy nagy bajba kerültünk, ismer minket, segítsen! Nővérke, szóljon az atyának, hogy iratokat loptak el, találja meg, mert nagy bajba kerültünk.

Kriptája reggeltől estig tele volt, rengetegen siratták. Olyan atya volt, aki testének és lelkének teljes feláldozásáig Istennek és testvéreinek élt.

Örökké emlékezetes, amit a férfiak csoportjának mondott, akik arra kérték, hogy soha ne feledkezzen meg róluk és családjukról:

„*Megfeledkezhetem saját magamról, de nem a gyermekeimről, akikért szenvedtem. Megígérem, addig a pillanatig a Paradicsom kapujában állok majd, amíg nem látom az utolsó gyermekemet is belépni.*” Majd hozzátette:

Egyetlen gyermeke sem fog elveszni...

Meggyőződésem, Pio atya nem áll már a menny kapujában, Jézus biztos kérte, hogy csak jöjjön be, mert kívánságát teljesíteni fogja. Holott az nem kevés, mert bár ismert lelki gyermekei odaát vannak, de hányan vannak ideát azok, akik bár személyesen nem ismerték, mégis felkérték őt lelki atyjuknak.

Bár én nem kértem akkoriban, de úgy látszik Pio atya kijelölt sokakat, köztük engem is. Hogy lehet? Hisz lakhelye messze volt, ám mennyországa közel, nagylelkűsége megható.

**Cleonice hozzáférhetővé tette Pio leveleit, amit távolléte,
betegségei idején írt neki:**

***Felhívom a figyelmet, hogy fontos tudni, hogy ezek a levelek nagy isteni titkot őriznek,
mint ahogy Páter Pio egész élete is egy nagy titok***

Mások is megkapták már Jézus Szt. Sebeit, de azok a kegyelmek nem nyíltak ki ennyire az emberek javára. Rendszerint zárt szerzetesrend keretein belül eltitkolva, sokszor meg nem értve, üldözve is rejtve maradtak.

Ezzel ellentétben P. Pio élete, Jézustól kapott szenvedései és Szt. Sebeinek megjelenítése a mai időknek szólt, és nem zajlott a cellamagány betekintést nem engedő homályában. Ha nem nekünk, a hívőknek, akár eleinte istentagadóknak, a nyilvánosságának.

Páter Piot mindenki láthatta, ő is belátott a lelkekbe, akik felkeresték. Sőt azokéba is, akik

nem – lám az én példámat. Meg vagyok győződve, Jézus küldte hozzám. De az is lehet, hogy az atya javasolta és ezért kaphattam tőle azt a segítséget. Hisz ő azt kérte Jézustól életében:

„Kérlek légy elnézőbb testvéreim iránt.”

Mindenkin segített, sokakat gyógyított, nagy szeretettel fogadta a bűnösöket, ha igaz bánatot látott, de kizavarta a gyóntatószékből azt, aki hazugsággal akarta próbára tenni. Egyszer maga mondta, hogy a falu felől a kolostorba vezető úton több szenvedő lélek jön hozzá, mint zarándok.

Imáival, szenvedését egyesítve Jézuséval, kikönyörögte, kihúzta őket a szenvedés helyéről. Az atya ezt a munkáját folytatja a mennyből is.

Mivel Jézus megváltó szenvedése sokak számára régmúlt és nehezen felidézhető, ő, mint egy második Krisztusként megjelenítette, bemutatta Jézus Krisztus megváltó szenvedését, de irántunk érzett megértését, gyöngédségét és hatalmas szeretetét is.

Mi általában főként szenvedéséről, a sátán támadásairól, üldöztetéséről, gyógyításairól beszélünk. De arról, hogy ő Jézus Szeretetét hordozta, az Ő szeretete égette, arról keveset tudunk. Egyszer elárulta azt is, hogy bár nagyon szenved, mégis túlon túl boldog, mivel e szeretet szüntelenül, kimondhatatlan boldogságban részesíti.

Szeretném most bemutatni a szívében égő hatalmas és sokak számára megdöbbentően gyengéd szeretetét, amely annyira megható és odaadó a lelkek iránt. Ez a szeretet nem tőle származik. Jézustól áramlik, aki annyira szeretné, ha mi is megismernénk ezt.

Nem volt más ember, aki ezt közvetíteni tudta volna így, amíg Jézus meg nem találta kiválasztott papját, Páter Piot, aki ezt vállalta a szenvedésekkel együtt.

Jézus ugyanis azt mondta, hogy az ostromlás és keresztre feszítés kínjainál, sebei lüktetésénél is nagyobb volt a határtalan öröme, hogy megvált minket. És mi nem veszünk el számára. Hanem mérhetetlen és érthetetlen szeretetében fürdethet minket majd az egész örökkévalóságon át is.

Hogyan lehetséges ez? A válasz megdöbbentő, de igen egyszerű is: Az Isten a Szeretet. Minden ebből forrásozik. Isten azt akarta, hogy Vele örök boldogságban éljünk.

Jézus különleges szeretetét közvetíti P. Pion keresztül Cleonicének, amikor az atya vállalkozik lelkének vezetésére: óvja, tanítja, segíti egészen a szentség eléréséig. Mindezt nem szigorúan, hanem emberi, megindító szeretettel teszi.

A leányka gyámoltalan volt eleinte. Mélységesen ragaszkodott anyjához, aki hamarosan meghalt. Magányos lett és kétségbeesett.

Pio atya látta, tudta, hogy ez a szép és Istennek kedves gyermek, az anyai szeretet dédelgetései és irányításának hiányában, támasz nélkül a kísértésekben elveszhet.

Mivel Jézus rábízta, nem kezdett el prédikálni neki, hogy mi a helyes, és mi nem, mert el is vadította volna. Hanem Jézus példájára, aki szintén nem szigorral fenyeget, hanem szeretni kezd minket, elhatározta, hogy ha lelki gyermekének az anyai szeretet hiányzik, hát ezt egész szívével megadja neki.

Mivel Cleonice anyja halála után belé kapaszkodott, Pio atya lelki gyermekét anyai szeretetben fürdette, mellette maradvá haláláig. És mivel hallgatott rá, el is tudta vezetni a szentség fokára. Az ilyen kapcsolat örökké él, megmarad a Mennyben is, ahogyan az atya ezt előre meg is mondta.

Amikor a levelek idézeteit olvassuk, gondoljunk arra, hogy Jézus sem szigorú, hanem így szeret minket. Mindig úgy, amire lelkünk éhezik éppen: benső barátságra, anyai szeretetre, égi szerelemre és az vár minket, ha Hozzá megyünk.

Íme ez a történet: Isten a földön járt, és Pio atya lelke által kiárasztotta az anyai szeretetét, mert Cleonicének erre volt szüksége, hogy üdvözüljön.

Pio atya leveleiből:

Cleonice súlyos beteg lett. „Számon is kérte lelkiatyját, hogy oly sok beteget meggyógyított, és hogy őt miért nem? Az atya lehajtott fejjel azt válaszolta: Mi felajánltuk magunkat másokért.

De talán éppen ezért vigaszul, szenvedő lelki gyermekének meleg hangú leveleket ír, és azokban határtalan anyai szeretetével veszi körül, hogy fájdalmát és egyedüllétét enyhítse.

Mivel Cleonice hitetlenkedett, hogy egyáltalán gondol-e rá az atya, ezért az egyik levelében Pio atya szinte ünnepélyes esküvel fogadja, hogy ő, Cleonice lesz mindig is a legkedvesebb leánya, és hogy e kiváltság örökre szól.

Továbbá, higgye el, hogy a földön, de az égben is, mindig is Anyácskája lesz. És most se-hogy sem tudja megszokni, hogy nélküle éljen. Határtalanul szereti, és szenvedő szívét küldi.

Biztosítja, hogy örökre elméjébe és szívébe vésődött kislánya, ezért hatalmas szeretetet érez iránta és hogy Anyácskája csak érte él. Szeretettel túlcserélő lelkét küldi neki anyai csókjaival együtt. És hogy Cleonice, atyai szívének nagy vigasztalása, akit Jézus bízott rá, hogy szentség útján vezesse.

Ezért lett számára a legkedvesebb teremtmény, és ezért küldi Anyácskája neki mindenét, amije van, mindent!

Pio atya bár rendkívüli nagy szeretetéről beszél, mégsem egyedül megy, Jézust hozza neki.

Jézussal együtt sebzett szívvel megy hozzá – írja neki – és azt kéri, hogy Jézus a legnagyobb kegyelmeket árássa rá.

Mivel gyermeke hosszú betegsége kétségbeesésbe taszítja, kéri Jézust, hogy neki adja az ő szenvedéseit is. Elmondja azért, mert lelke Isten után őbelőle él, sok boldogságot kíván és szíve mélyéből áldásokat küld neki.

Az atya arról beszél, hogy Jézus legyen mindkettőjük vigasztalása itt a földön. El is mondja, hogy Átala és Őbenne vésődött Cleonice a szívébe, ezért mindig is ott marad. Éljen mindig Jézussal és ne féljen a körülötte tomboló vihartól. Tudja ezt, és minden pillanatban isteni simogatást küld neki.

Végül kedves leányának szólítja, kéri, ne féljen, nincs egyedül, mert elküldi saját magát lelke teljes kiáradásával, amely Jézustól kapott szent szeretetben ég.

(Minden igaz szeretetnek az a célja, hogy segítse, felemelje a másikat és ezzel boldoggá tegye. Keserű lélekkel nehéz Istenhez menni.)

Érthető, hogy Cleonice is megdöbbsent ekkora szeretettől. Elmondta, hogy egyszer meg is kérdezte: - Atyám, most igazából mondja meg, ki is ön voltaképpen? Én valóban nem értem önt. A válasz megdöbbsentő volt

- Nem értesz? Egy barát vagyok a lelkek kínszenvedése.

Az elemésztő Tűz.

Tudni kell: Isten maga az Emésztő Tűz. Vagyis Isten élt Pio atyában, a legnagyobb egyesülésben. Cleonice iránt érzett szeretete Isten szeretete maga volt! Erre is tanította: *Igyekez kiüresedni, hogy Jézus beléd költözzön és uralkodni tudjon.*

Sokszor mondta Cleonice-nek, hogy az a vágya, hogy mindenkit magával ragadjon és felvigyen Isten közelségébe. Olyan volt, mint a mennyből leeresztett híd azoknak, akik nem tudnak a keskeny úton felkapaszkodni

Az atya szeretetéről:

Egyszer ugyanazokat a szavakat hallotta egy rosszindulatú testvértől, aki mindig üldözte, amit gyónásban mondott. Fáj, miért mondta el annak az asszonynak, aki kegyetlenül üldözte minden alkalmat megragadva. Csalódását és fájdalmát megírta. Az atya válaszában legkedvesebb leányának szólította, és mivel nyitva volt előtte minden, meg is mondta neki, hogy nem a vád okoz fájdalmat neki, hanem az, hogy Cleonice-nek fáj a szíve, pedig ő a hibás. Leírta, a papírt elhagyta a templomban, az a nővér találta meg, és felébredt benne az átkos féltékenység.

És ha Cleonice mégis haragszik, akár el is mehet. De ő akkor is az lesz, aki mindig is volt: a tékozló fiú jószágos atya. Sírok majd és kesergék - mondta - míg nem látlak gyermekem visszajönni, akkor elébe futok és szívemhez szorítalak. És áldom a Mennyei Atyát, hogy elveszett gyermekemet megtaláltam.

Cleonice keservesen sírt napokig, belátta, hogy a sátán szüntelen azon dolgozik, hogy elszakítsa a lelkeket az atyától és Jézustól. Sírva kért bocsánatot.

Az atya nemcsak megbocsátott, hanem közölte, még jobban szereti. És ne gondoljak múltra, igyekezzek, hogy jobban szeressem Jézust. Ez volt az elégtétel.

Kérdeztem, hogy ismerem-e már az ő szeretetét igazán, erre azt mondta, hogy még nem. Csak lassan fogom.

Akkor könyörögtem, hogy mutassa meg nekem az összes szeretetét, mielőtt meghalok, mire azt válaszolta:

- Sok lélek közül azért választottalak ki, hogy az én szeretetemen keresztül megismerhesd a Krisztus szeretetét! Emelkedjünk fel minél magasabbra leányom!

- Jól tudtam, hogy dicsérő szavait nem érdemlem meg. Felülmúlhatatlan szeretetéből mondja, hogy felemeljen keserűségemből, hogy milyen semmi és gonosz teremtmény vagyok. Mindig előttem van édes és szánalommal teli tekintete: Hosszan nézett, úgy, hogy remegni kezdtem, és némi gyanakvás ébredt bennem, mit akarhat tőlem? Meg is kérdeztem. De ő azt válaszolta:

- Csak azt, amit adsz. Egy helyet keresek benned, ahol lepihenhetek. Hol találhatnék, olyan szerető és őszinte lelket, mint te?

Amikor látta, hogy szomorú vagyok ezt írta:

Jézus legyen vigasztalóm, Ő velem van... és igyekezzek, hogy ne lásson így, mert megszakad a szíve... És hogy anyukám is azt üzeni a mennyből, hogy szeretete változatlan, és nem múlik el soha. Tovább tanított, amit le is írtam, mondta Cleonice:

Elmúlhat a föld és az ég is, de azok a szívek, melyeket az Úr az isteni szent szeretet kötelékében egyesített, azok töretlen maradnak és szeretetük soha meg nem fogyatkozik. Ne félj a viharoktól, amit a sátán és követői keltenek körülötted. Amit Jézus összekötött, nem választja szét. A Szűzanya pedig mindig készen áll, hogy megsegítsen minket!

Panaszkodsz, hogy nem elég nagy a szíved Jézust szeretni? Hát vedd az én szívemet, azzal szeressed Jézust, hiszen mindenem a tiéd!”

.....

Ha valaki elolvasta kis összefoglalásomat P. Pio benső életének egy darabjáról, annak ajánlok egy kis lelkigyakorlat, amit magam is elvégeztem:

Gondold át, lapozd végig és tudatosítsd, hogy P. Pio helyett Jézus szól hozzád. Te vagy Jézusnak az a kiválasztott és legszeretettebb gyermeke, akinek a levelek szólnak.

Mindez ugyanis a valóságban is így van. Jézus Téged ölel és Neked küld csókokat. Mert Te vagy az a kiválasztott, akit Jézus annyira szeret, mint senki más. Mert egyedí vagy, és nincs belőled több. És kellesz Neki. Vágyódik utánad, mert Te vagy az Ő kiválasztott Kedvese, akit Atyja Neki teremtett. Ezért mondja azt Jézus:

„Ne menj el, ne szakadj el Tőlem, nehogy azt kelljen mondanom, hogy egyetlen egy Kedvesem volt, azt is elrabolták Tőlem.” (Bossis)
Te vagy az, az Egyetlenegy Kedves!

Ezt mutatta be élőben P. Pio élete nekünk. Mert nehéz azt elképzelni, hogy Jézus anyjára szeret bennünket. P. Pio életén és szavain keresztül Jézus beszél hozzánk.

Azért írtam meg ezeket, mert könyveimben Jézus szeretetéről írok ugyan, de most Pio atya életén keresztül, Jézus Szeretete élőben mutatkozott be nekem, Neked.

És végül köszönöm itt is az atyának – tudom, hogy hallja – hogy nemcsak életem kezdeti szakaszában, hanem most végső szakaszában is adott nekem egy hallatlan nagyon nagy

ajándékot!!!

Mégpedig, hogy eddig néha túlsúlyos volt nekem annak bemutatása, hogy:

Jézus ünnepélyesen szeret! És nekünk is úgy lenne illendő.

Csodálatos templomok, ünnepi szentmisék, egyre díszesebb ruhák és oltárok, tömjén és szent áhítat... Igen, az Isteni Fölség megérdemli, sőt sokkal többet is.

De az atya élete, cselekedete, szeretete: Jézust magát jelenítette meg nekem.

És azt, hogy Jézus személyesen szeret, holott bennem semmilyen díszítés nem található

Hacsak nem az Ő szeretete fog ragyogni bennem, Benned majd.

És hogy Jézus egyszerűen elérhető, csak ahogy vagyunk, ahogy kinézünk – ha netán rongyosan is. – Hozzá kell mennünk, áldani és szeretni Őt. És akkor mindent megnyertünk. Az örök életet is. És hogy minden a szereteten múlik. Mert Isten a Szeretet.